

Розділ 1

ВІРА

Віра Вон Джуджу (60 років) — свиня, хоча насправді мала б народитися півнем. Ми, звичайно, говоримо про китайський гороскоп. Поза тим вона людина і жінка, красно дякуємо, тільки де там до неї тим півням. Щоранку рівно о четвертій тридцять Вірині повіки різко розчухуються, ніби хтось ролети підняв. Після того верхня половина її тіла підіймається від матраца — Віра не з тих, хто ліниво викочується з ліжка, хоча треба визнати, що, коли вона сідає, у неї клацає і цокає зо пів десятка суглобів. Вона із задоволенням звішує ноги в пухнастих шкарпетках і відразу намацує капці, які напередодні з військовою точністю поставила біля ліжка. Тут вона на хвилику зупиняється й відправляє синові нагадування, що він так усе життя проспить, а мусив би встати і взятися до роботи раніше за неї. Урешті, він — молодий, йому треба

завойовувати світ. Віра вважає, що пізно встають лише малі діти та європейці.

Швидко вмившись, Віра вдягає свій ранковий костюм – сорочку з таким великим логотипом Ральфа Лорена, що закриває цілу ліву грудь (ну гаразд, унаслідок дії часу і сили земного тяжіння логотип закриває тільки верхню половину груді) та спортивні штани. Вона натягає й поправляє накладні рукави, щоб між ними й сорочкою не визирало ні сантиметра шкіри. Багато років тому, коли Віра ще була сміливою дівчиною, вона ніколи не поправляла рукавів і часто мала засмаглу смужку на передпліччі. Але то були, очевидно, дні шаленств, коли вона жила за крок від прірви й бездумно ризикувала.

Натягнувши рукави, Віра киває своєму відображенню й марширує на кухню, де випиває пів літра води кімнатної температури (вона вважає, що холодна вода заморожує жир в артеріях і призводить до серцевих захворювань). При дверях Віра взуває ортопедичні кросівки, надягає сонячні окуляри в роговій оправі й урешті останній, хоча, можливо, найважливіший предмет гардеробу – гігантський козирок, завдяки якому до її шкіри не дотягнеться жоден підступний сонячний промінь, який викликає ластовиння та зморшки. А тоді Віра виходить у світ, не озираючись.

І все це – без допомоги будильника. Вірі справді треба було народитися півнем, тільки ніякий вона не півень, а свиня, і, можливо, саме тому вляпується у клопіт.

За китайським гороскопом, свині старанні та співчутливі: це до них слід дзвонити, якщо знадобиться щира порада. На жаль, мало хто дзвонить Вірі по щирі чи навіть нещирі поради. Та єдина особа, яка мусила б весь час просити порад – її рідний син Тілберт, – не дзвонить ніколи. Віра не розуміє чому. Коли батьки ще були живі, вона часто зверталася до них по пораду, навіть коли її не потребувала, бо, на відміну від сина, росла шанобливою дитиною і знала, що від таких прохань батьки почувуються потрібними. Ну, байдуже. Віра сумлінна мати й обдаровує Тіллі порадами на всі випадки життя. Її попередні повідомлення звучали так.

Відправлено сьогодні о 4:31:

Тіллі, не спиш? Уже 4:31, дуже пізно. Я в твоєму віку прокидаюся щоранок о четвертій і готую сніданок А Гону й А Ма*. Цілай**! Лови день! Carpe diem! З любов'ю, мама.

Відправлено вчора о 19:45:

Тіллі, я бачу, що одна дівчинка (@NotChloeBennet) лайкнула ДВА твої відео в тіктоку! Це значить, що ти їй подобаєшся. Я перевіряю її профіль – вона багато випинає губки, але, думаю, з неї вийде добра

* Шанобливе звертання до батьків (кит.). – Тут і далі – прим. пер.

** Вставай (кит.).

дружина. На минулий тиждень вона ходила на манікюр з мамою, а отже, шанує свої дочірні обов'язки. Можливо, тобі треба підкотити до неї в ДМ і написати «пані, ну ви ☺». З любов'ю, мама.

Віра особливо пишалася фразою «пані, ну ви ☺». Вона старається не відставати від трендів і не вірить у те, що старі не можуть іти в ногу з часом.

Щоразу, як вона натрапляє на якийсь незрозумілий вислів, то гуглить його й виписує значення в маленький записничок.

Відправлено вчора о 17:01:

Тіллі, вже п'ята — сподіваюся, ти повечеряв. Твій дядько Лінь кожен дня вечеря о сьомій і не дожив навіть до тридцять. Тож краще повечеряй зараз. З любов'ю, мама.

Цього разу Віра таки отримала відповідь.

Тіллі: Дядько Лінь помер, бо його збив автобус. І я тобі сто разів казав не називати мене Тіллі. Мене звати Берт.

Віра: Не груби старшим. Я ж тебе виховувала. І що не так з Тіллі? Це гарне ім'я, ми з твоїм ба-ба довго і старанно вибирання ім'я, тож цінуй його.

Після цього Тіллі знову замовк, та байдуже. Зараз у Віри немає часу на блудного сина, бо вона вирушає на ранкову прогулянку, а ранкові прогулянки — справа серйозна. Для початку потрібно потягнутися. Багато її ровесників скаржаться, що суглоби болять, а руки-ноги не гнуться, зате Віра досі майже без проблем присідає і згинається так, щоб доторкнутися кінчиками пальців до кросівок. У підлітковому віці Тіллі страшенно соромився Віриної зарядки. Він благав її займатися вдома, де ніхто не бачить, а не на тротуарі; але, щоб потягнутися як слід, потрібне свіже повітря, і взагалі — хай Тіллі пишається матір'ю, адже вона подає добрий приклад сусідам.

Розігрівши м'язи, Віра стає в позу для ходи: підборіддя задерла, груди випнула, лікті відставила. І рушає, завзято вимахуючи кулаками перед грудьми, як солдат на національному параді в Північній Кореї. Вірина ранкова прогулянка дуже завзята, інакше не скажеш. Віра — генерал на стежі війни, що долає кілометри безжально й ефективно. Кожен дурень, який стане в неї на шляху, отримує нищівний погляд (невидимий за окулярами й козирком), хоча Вірі подобається обганяти інших пішоходів, адже це нагода випробувати свою вправність і рефлексі.

На минулий день народження Тіллі подарував їй годинник «Самсунг», щоб рахувати кроки, але Вірі він не потрібен, бо вона й так точно знає, скільки кроків у її щоденній прогулянці: три тисячі сто дванадцять. Маршрут починається на розі вулиць Трентон і Пасіфік,

де стоїть її дім, і пролягає по Вашингтон-стріт, де готуються відчинитися маленькі родинні бакалії й сувенірні магазинчики. Дехто із власників крамничок махає Вірі й вітається, хоча всі знають: під час своєї ранкової прогулянки вона не зупиняється побазікати. Однак манери у Віри бездоганні, тож вона й собі вигукує люб'язності китайською, коли мчить повз них, наприклад: «Ого, які у вас гарні дині, пане Хон!» чи «Потепліло нарешті, сестричко Джао!».

Вона трошки сповільнюється перед кав'ярнею, що два роки тому вискочила посеред Вашингтон-стріт, як винятково нахабний гнійник. Власник кав'ярні, хамовитий міленіал, навіть не живе в Чайнатауні. Віра кривиться, коли проходить повз цей заклад, і щоразу посилає йому безмовне прокляття. Навіть назва її дратує. «Кафе». Можна уявити, скільки плутанини це спричинило. «Куди хочеш піти? – У кафе. – Та ясно, а в яке? – Та в “Кафе” ж! – У ЯКЕ?» З такою назвою «Кафе» мало давно прогоріти. Аж ні, наперекір здоровому глузду воно не лише не прогоріло, а й розквітло й почало переманювати клієнтів давніших закладів на районі. Коли Віра вмощується у своїй любій тихій чайній, її думки часто линуть до «Кафе», і це псує цілком милі посиденьки. Воістину, «Кафе» і той його жажливо шкідливий для здоров'я товар, кава (тьху на неї!) – пляма на репутації міста, ба ні, цілого людства.

Дійшовши до драконячих воріт Чайнатауну на Буш-стріт, вона звертає за ріг і проходить по Стоктон-стріт

до парку Во Хей Юень, де тільки починає заняття група тайцзі. Її чоловік, Дзіньлон, ходив сюди щодня, доки не зліг з інсультом. Він і Віру весь час переконував приєднатися, але вона не бачила сенсу в тайцзі. Яка ж користь з таких повільних рухів? Ефективність десь як у йоги, тобто не дуже висока. Щоразу, як Дзіньлон закінчував заняття, Віра заміряла йому пульс, і той ніколи не був вищим за вісімдесят. То нащо це все? Але вона все одно махає групі, коли проминає парк, і намагається не помічати, як стискається серце, бо Дзіньлона немає серед цих сповільнених постатей. От дурненька: звичайно, Дзіньлона там нема, бо він на своєму місці у срібній урні у вітальні, що вже тут вдієш.

Наприкінці кожної прогулянки Віра притискає великий палець до внутрішньої сторони зап'ястка і вимірює серцебиття. Задоволено відзначивши, що пульс у неї на респектабельному рівні (дев'яносто два удари на хвилину), вона заходить у дім, перетинає темну чайну й піднімається сходами у своє помешкання. Збадьорившись під холодним душем, з'їдає збалансований сніданок: каша конджі, мариновані качині яйця, ферментований тофу. Урешті знову тюпає вниз і діловито береться порядкувати у крамничці, що невдовзі має відчинитися.

У підлітковому віці Тіллі обожнював вказувати на неточності у назві «Всесвітньо відомої чайної Віри Вонг».

– По-перше, ніхто про твою чайну не знає, тож ніяка вона не «всесвітньо відома», – зачочував очі син.